THE WEIGHT NOBODY SEES

గడప 9

ఎవరూ చూడని బరువు

మనం చిన్నవాళ్లుగా ఉన్నప్పుడు, కర్తవ్యం మనకు ఒక కఠినమైన పదంలా కనిపిస్తుంది.

దానికి నియమాల ధ్వని ఉంటుంది.

త్యాగాల ధ్వని.

బాధ్యతల ధ్వని.

దానికి సాహస యాత్ర ఆకర్షణ ఉండదు.

విజయపు రంగు ఉండదు.

ఆనందపు భాష కూడా ఉండదు.

అందుకే దాదాపు ఎవరూ కర్తవ్యం గురించి కలలు కనరు.

మనుషులు ఫలితాల గురించి కలలు కంటారు.

లక్ష్యాలు.

విజయాలు.

గుర్తింపులు.

కర్తవ్యం ఆ తర్వాత వస్తుంది.

నిశ్శబ్దంగా.

మిగతా అన్నిటికంటే ఎక్కువ కాలం ఉండిపోతుంది.

చాలా ఏళ్లు నేను కూడా జీవితంలో అత్యంత ముఖ్యమైన భాగం కనిపించేదే అని నమ్మాను.

పదోన్నతులు.

మార్పులు.

ముఖ్యమైన నిర్ణయాలు.

విజయాలు.

తర్వాత ఏ కరదీపికా వివరించలేని ఒక విషయాన్ని కాలం నాకు నేర్పింది.

ఒక వ్యక్తి జీవితాన్ని అసాధారణమైన రోజుల్లో కొలవరు.

మామూలు రోజుల్లో కొలుస్తారు.

ఎవరూ చూడని రోజుల్లో.

చేయాల్సినది కేవలం చేయాల్సి వచ్చే రోజుల్లో.

మనకు ఇష్టం లేనప్పుడు కూడా.

మనం అలసిపోయినప్పుడు కూడా.

ప్రపంచం గమనించనట్టు అనిపించినప్పుడు కూడా.

కర్తవ్యం బతికేది అక్కడే.

అది కొనసాగింపులో నివసిస్తుంది.

ఉత్సాహంలో కాదు.

కోరికా కర్తవ్యమూ వ్యతిరేక దిశల్లో నడిచిన ఎన్నో క్షణాలు గుర్తున్నాయి.

అవి అందరికీ తెలిసిన పరిస్థితులే.

ఆగిపోవాలనిపిస్తుంది.

కానీ కొనసాగాల్సిందే.

దూరంగా వెళ్ళిపోవాలనిపిస్తుంది.

కానీ ఎవరో మీ మీద ఆధారపడి ఉన్నారు.

మీ గురించి మీరు ఆలోచించుకోవాలనిపిస్తుంది.

కానీ బాధ్యత మరో వైపు నుంచి పిలుస్తుంది.

ఆ క్షణాల్లో జీవితం ఒక సరళమైన, కనికరం లేని ప్రశ్న వేస్తుంది.

సరైన పని చేయమని మిమ్మల్ని ఎవరూ బలవంతపెట్టనప్పుడు మీరు ఎవరు?

సమాధానం మాటల నుంచి రాదు.

చేతల నుంచి వస్తుంది.

కర్తవ్యానికి ఒక మూల్యం ఉంటుందని తొందరగానే నేర్చుకున్నాను.

చాలా మంది ఊహించేదానికంటే చాలా ఎక్కువ.

దానికి సమయం ఖర్చవుతుంది.

శక్తి ఖర్చవుతుంది.

అవకాశాలు ఖర్చవుతాయి.

కొన్నిసార్లు మన కలల్లో ఒక భాగం కూడా ఖర్చవుతుంది.

ఎందుకంటే దేనికో అనుకూలంగా తీసుకునే ప్రతి ఎంపికా అనివార్యంగా మరో దాన్ని వదులుకోవడాన్ని కలిగి ఉంటుంది.

మూల్యం లేని జీవితం ఉండదు.

ఏ మూల్యం చెల్లించాలో ఎంచుకునే మనుషులు మాత్రమే ఉంటారు.

వృత్తి కోసం కుటుంబాన్ని త్యాగం చేసిన పురుషులను చూశాను.

కుటుంబం కోసం వృత్తిని త్యాగం చేసిన ఇతరులనూ చూశాను.

స్వేచ్ఛ పేరుతో భద్రతను వదులుకున్న మనుషులను చూశాను.

భద్రత పేరుతో స్వేచ్ఛను వదులుకున్న ఇతరులనూ చూశాను.

జీవితం ఉచిత బహుమతులు పంచదు.

అది ఎప్పుడూ ఒకదానికి బదులుగా మరొకటి ఇస్తుంది.

ఈ అవగాహన ప్రపంచాన్ని గమనించే తీరును మారుస్తుంది.

ముఖ్యంగా మీరు తీర్పులు చెప్పడం మానేసినప్పుడు.

ఎందుకంటే ప్రతి ఎంపిక వెనుకా ఇతరులు చూడని ఒక కనిపించని యుద్ధం ఉంటుంది.

ప్రతి బాధ్యత వెనుకా ఒక వ్యక్తిగతమైన మూల్యం ఉంటుంది.

పైకి కనిపించే ప్రతి విజయం వెనుకా తరచుగా ఎవరికీ తెలియని త్యాగాలు ఉంటాయి.

ఏళ్లు గడిచే కొద్దీ తమ త్యాగాల గురించి మాట్లాడేవాళ్లను తక్కువగా, వాటిని నిశ్శబ్దంగా బతికేవాళ్లను చాలా ఎక్కువగా గౌరవించడం మొదలుపెట్టాను.

నిజంగా బాధ్యతగల మనుషులు తమ గురించి మాట్లాడుకోవడానికి ఇష్టపడరు.

తమ మీద ఆధారపడినదాన్ని నిలబెట్టి ఉంచడంలో వాళ్లు చాలా బిజీగా ఉంటారు.

ఒక కుటుంబం.

ఒక సంస్థ.

ఒక సమాజం.

ఒక ప్రాజెక్టు.

ఒక వాగ్దానం.

అడగకుండానే మూలస్తంభాలుగా మారే మనుషులు ఉంటారు.

ఒకరోజు వెనక్కి తిరిగి చూసి, ఇతరులు తమ మీద ఆనుకుని ఉన్నారని కనుగొంటారు.

పిల్లలు.

తల్లిదండ్రులు.

సహకారులు.

స్నేహితులు.

బలహీనులు.

దారి తప్పినవాళ్లు.

స్థిరత్వం కోసం వెతుకుతున్నవాళ్లు.

ఆ దశలో కర్తవ్యం ఒక సిద్ధాంతంగా ఉండటం మానేస్తుంది.

అది రోజువారీ ఉనికిగా మారుతుంది.

అన్నివేళలా సౌకర్యంగా ఉండని ఒక ఉనికి.

కానీ విషయాలకు అర్థాన్నిచ్చే ఉనికి.

అర్థం చేసుకోవడానికి నాకు ఏళ్లు పట్టిన ఒక పాఠం గుర్తుంది.

కర్తవ్యం విధేయత నుంచి పుట్టదు.

ప్రేమ నుంచి పుడుతుంది.

ఈ తేడా అన్నిటినీ మార్చేస్తుంది.

మీరు దేన్నైనా ప్రేమించినప్పుడు, దాన్ని జాగ్రత్తగా చూసుకుంటారు.

దాన్ని జాగ్రత్తగా చూసుకున్నప్పుడు, బాధ్యతగలవాళ్లవుతారు.

బాధ్యతగలవాళ్లయినప్పుడు, ఒక బరువును అంగీకరిస్తారు.

ఆ బరువు, నెమ్మదిగా, మీలో భాగమవుతుంది.

అందుకే జీవితంలోని అత్యంత ముఖ్యమైన కర్తవ్యాలను రుద్దలేం.

వాటిని అంగీకరించగలం అంతే.

ప్రేమించమని ఏ చట్టమూ మిమ్మల్ని బలవంతపెట్టలేదు.

అక్కడ ఉండమని ఏ నియమమూ మిమ్మల్ని బలవంతపెట్టలేదు.

వెళ్ళిపోవడం సులభమైనప్పుడు ఉండిపోమని ఏ అధికారమూ మిమ్మల్ని బలవంతపెట్టలేదు.

ఇవి అంతరంగిక నిర్ణయాలు.

బయటి నుంచి రుద్దే దేనికంటే ఇవి విలువైనవి.

కర్తవ్యం మనల్ని సంతోషంగా ఉంచుతుందా అని ఎన్నోసార్లు నన్ను నేను ప్రశ్నించుకున్నాను.

ఈ రోజు ఆ ప్రశ్నే తప్పు అని నమ్ముతాను.

కర్తవ్యం మనల్ని సంతోషపెట్టడానికి సృష్టించబడలేదు.

మనల్ని నమ్మదగినవాళ్లుగా చేయడానికి సృష్టించబడింది.

సంతోషం వస్తుంది, పోతుంది.

నమ్మదగినతనం ఉండిపోతుంది.

మనుషులు మనల్ని నమ్మేలా చేసేది అదే.

చివరికి, జీవితంలో మనం నిర్మించేది చాలావరకు ఈ నమ్మకం మీదే ఆధారపడుతుంది.

నమ్మకం లేకుండా ఏ కుటుంబమూ కలిసి నిలబడదు.

నమ్మకం లేకుండా ఏ స్నేహమూ నిలవదు.

నమ్మకం లేకుండా ఏ సంస్థా ఎదగదు.

నమ్మకం లేకుండా ఏ అనుబంధమూ బతకదు.

నమ్మకం దాదాపు ఎప్పుడూ అదే ప్రశ్న నుంచి పుడుతుంది.

“అవసరమైనప్పుడు ఈ వ్యక్తి అక్కడ ఉంటారా?”

సౌకర్యంగా ఉన్నప్పుడు కాదు.

సులభంగా ఉన్నప్పుడు కాదు.

అవసరమైనప్పుడు.

ఒక పురుషుడి లేదా ఒక స్త్రీ అసలైన విలువ అన్నిటికంటే ఎక్కువగా అక్కడే బయటపడుతుందని కాలక్రమేణా అర్థం చేసుకున్నాను.

ఆ ప్రశ్నకు ఇచ్చే సమాధానంలో.

విజయాల్లో కాదు.

ఉపన్యాసాల్లో కాదు.

ఉద్దేశాల్లో కాదు.

ఉనికిలో.

నమ్మదగినతనంలో.

కొనసాగింపులో.

అక్కడే ఉంటూ వచ్చేవాళ్ల నిశ్శబ్ద ధైర్యంలో.

అత్యంత చెడ్డ రోజుల్లో కూడా.

కర్తవ్యానికి ఎంత మూల్యం?

చాలా ఎక్కువ.

కొన్నిసార్లు మనం కోరుకునేదానికంటే ఎక్కువ.

కానీ వదిలేయడం కంటే అనంతంగా తక్కువ.

ఎందుకంటే అంగీకరించిన బాధ్యతల మూల్యం ఎక్కువే.

కానీ ద్రోహం చేసిన బాధ్యతల మూల్యం ఇంకా ఎక్కువ.

కాలం గడిచినప్పుడు, ఎప్పుడో ఒకప్పుడు అందరికీ జరిగినట్టే, మనం కాపాడుకున్న సౌకర్యాలను గుర్తుంచుకోం.

మనం కాపాడిన మనుషులను గుర్తుంచుకుంటాం.

మనం నిలబెట్టుకున్న వాగ్దానాలను.

మోయడానికి మనం ఎంచుకున్న బరువులను.

త్యాగం మాత్రమే ఉన్నట్టు అనిపించిన ఆ చోటులోనే, సరిగ్గా అక్కడే, మన జీవితపు అత్యంత లోతైన అర్థం దాగి ఉందని కనుగొంటాం.